

[Erik Kragh.]

ligeledes foreskrevet i bogen — ved mord og beskatning af befolkningen og ved tvangsudskrivning af soldater. Ingen landsbyleder, skolelærer eller embedsmand er sikret mod at blive myrdet. Passagertog, skoler, hospitaler og politistationer er til stadighed udsat for væbnede angreb. Alene i 1964 blev 1.800 personer — landsbyledere og skolelærere — myrdet, og 10.000 personer blev kidnappet.

Uanset hvad der skiller befolkningen i Sydvietnam, synes der dog ikke at være tvivl om, at den er imod en kommunistisk magtovertagelse. At reformer er nødvendige i Sydvietnam, er der da ikke nogen der er i tvivl om; selvfølgelig trænges der til en jordfordeling og mange andre reformer. Men det er jo det, amerikanerne prøver på at få gennemført.

Der var i søndags en udsendelse i det svenske fjernsyn fra Vietnam, hvor en australsk korrespondent interviewede en række sydvietnamesere, og der blev ikke sparet på angreb på De Forenede Stater i denne udsendelse for de mange fejlgreb, De Forenede Stater gjorde. Men kvintessensen var det, en student sagde. Han sagde: vi ønsker en menneskeværdig tilværelse med social retfærdighed; men vi ønsker ikke kommunismen, og vi vil bekæmpe kommunismen.

At alle ønsker fred i Vietnam, er så selvfølgelig, at man ikke behøver at diskutere det. Som jeg sagde før, har man fra amerikansk side gennem det 14 punkts fredstilbud gjort, hvad man har kunnet, og der er formentlig og forhåbentlig en chance for nu at kunne komme til at tale med Hanoi om dette. At USA ikke på forhånd kan trække sig ud af Vietnam og hermed overlevere befolkningen til Vietcong, er da noget, der siger sig selv. Det er jo et af de fire punkter, som Hanoi har opstillet, og det er jo naturligvis uacceptabelt for De Forenede Stater.

Alt det, jeg her har fremdraget, er jo af indrepolitisk karakter, men har også en storpolitisk side, og denne må jeg måske have lov til at belyse med et par små citater fra de stater, som er direkte impliceret i dette — jeg tænker her på New Zealand og Australien, hvis regeringer formentlig ikke kan kaldes en bande reaktionære imperialister — og med en udtalelse af Malaysias premierminister.

Den australske udtalelse står i Foreign Affairs' oktobernummer. Australien siger her, at de har sendt tropper til Malaysia og Vietnam, fordi de erkender, at hvis den kommunistiske aggression har held med sig i en hvilken som helst del af Sydøstasien, vil det påvirke sikkerheden i hele området og også Australiens sikkerhed.

Den newzealandske regering udtaler i sin hvidbog om Vietnam 1965:

„... hvis vi lader os lamme af frygten for, at modstand fra vor side ville skabe risiko for en udvidelse af krigen, ville vi simpelt hen se guerillakrig blive påbegyndt i område efter område. Det ville ikke være at undgå atomkrigen, men at fremme den.“

Endelig udtalte Malaysias premierminister i søndags til det britiske underhusmedlem mr. Heath, der er på besøg dernede, at

„hvis amerikanerne trækker sig tilbage fra Vietnam, må vi være forberedt på, at den næste kommunistiske aktion bliver mod Thailand og Malaysia.“

Det er det storpolitiske billede, og det er selvfølgelig det, der er det centrale, for nok er Kina en kommunistisk stat, men det er de kinesiske magtpolitiske mål, det drejer sig om, og man må ikke glemme, at Kina jo også truer andre dele. Kina truer Indien. Kina har i Tibet bygget strategiske veje og flyvepladser tæt op mod den indiske grænse, således at mulighederne for et angreb er blevet forbedret.

Jeg vil også gerne som støtte for det, jeg her har sagt, pege på, at den britiske labour-premierminister jo 100 pct. støtter amerikanernes politik i Vietnam, og det til trods for at han har store besværligheder med venstrefløjen i sit parti. Det synes jeg i og for sig at man må anerkende. Det kan man ikke feje til side, for trods alt har englænderne en lang erfaring i alle disse ting.

Vi står således over for en krig med to sider, dels om Sydvietnam skal påtvinges det, som kommunisterne kalder befrielse og demokrati, men som er terror, tvang og politistaten, som den findes i Kina, dels de storpolitiske aspekter med faren for truslen mod New Zealand, Australien og Indien, idet angrebsbølgen vil brede sig ned over Sydøstasien. Der er meget, der, som det ærede medlem hr. Peter Nielsen sagde i sin tale, minder om begivenhederne i slutningen